

Sorozatunkban a Közlekedéstudományi Egyesület (KTE) létrehozása óta eltelt 75 év legfontosabb állomásairól, a szervezet fejlődéséről és nem utolsósorban a jövő lehetséges irányairól kérdeztük azokat a szakembereket, akik a kezdetektől, illetve napjainkban játszanak meghatározó szerepet a KTE életében.

**Dr. Heinczinger Mária, a KTE főtitkár-helyettese, a Partnerség a
Közlekedésbiztonságért Egyesület Ügyvezetője**

Vízió nélkül nincs jövő

Fontosnak tartom, hogy igyekezzünk felzárkózni a szakma fejlődésének aktuális trendjei terén. Amennyiben nem hallatjuk hangunkat azokban a témákban, amelyek mindenki számára megnövekedett jelentőségűek, akkor kisebb eséllyel tudjuk mozgósítani a tagságot. Mivel Egyesületünk még mindig fiatalításra szorul, ezért fontos, hogy bizonyítsuk: az új technikák, technológiák nem állnak távol tőlünk. Nagy segítség lehet a generációk közti együttműködés, folyamatos tapasztalatcsere annak érdekében, hogy az „újdonság” és a „hagyományos” jól megférjen egymás mellett, és megőrizzük értékeinket. A virtuális, online világban sem szabad, hogy elveszenek ezek az értékek. A munkakultúra változása az emberi kapcsolatokat is megváltoztatja. Ne felejtsünk el beszélgetni egymással! Az „élőben” megvalósuló emberi kapcsolatok egyelőre nem pótolhatók semmivel, bármennyire növekszik a virtuális jelenlét aránya és a mesterséges intelligencia szerepe.

75 év nem kevés idő az Egyesületünk történetében. Ezért néha meg kell állni, körülnézni, átgondolni a megváltozott világ karakterisztikáit, értékelni a helyünket ebben a kis országban, és esetleg kitekinteni határainkon túlra. Alapvetően megváltozott a kapcsolattartás módja, sokakkal személyesen nincs is módunk találkozni. Ami számomra gondot okoz és aggodalommal tölt el, az a főváros-vidék kapcsolatának rosszul értelmezése (amit még mindig gyakran érzek). Nem engedhetjük, hogy megmérgezze az emberi kapcsolatokat a – sokszor csak vélelmezett – fővárosi felsőbbrendűség. Ezért nagyon fontosak azok a rendezvények, ahol a tagságot megtiszteljük a találkozás lehetőségével. A folyamatosan változó elvárásokat, célokat meg kell próbálni a helyére tenni, és nem elveszni a nagy alkalmazkodásban.

Megvan minden esélyünk arra, hogy az Egyesület megérje a 100. évfordulóját. Azt kívánom, hogy azok, akik ezt meg fogják érni, legyenek tudatában fontosságuknak, és annak, hogy milyen jelentős a szerepük a KTE arculatának, elfogadásának alakításában. Nem szabad sajnálni a munkát, amivel mindez megvalósítható.

Ehhez azonban a KTE-nek, mint az egyik legnagyobb szakmai szervezetnek példamutatóan kell élen járni abban, hogy a közlekedési szakma szereplőit, valamint a közlekedés résztvevőit össze tudja hozni. Minél több alkalmat teremtünk a vélemények, tapasztalatok cseréjére, annál nagyobb az esély egymás elfogadására, a közös gondolkodásra, az érdekek félretétele mellett. Előre kell tekinteni, hiszen a közlekedésben megvalósított beruházások (legyen az infrastruktúra, járműállomány vagy a szürkeállomány) hosszabb távra szólnak, mint négy vagy akár tíz év. Ez más szemléletet igényel. A véleménycserében ugyanúgy, mint a közlekedésben nagy szerepe van a toleranciának, az empátiának és a közösségi szemléletnek. A közlekedési szakma jövője nem képzelhető el emberi kapcsolatok nélkül, hiszen olyan területtel foglalkozik, amelynek főszereplői emberek, akiket ebben a konstellációban utasnak, gyalogosnak, járművezetőnek vagy kerékpárosnak nevezünk. Meghatározó, hogy az ő igényeik, vágyaik, elképzeléseik milyen szinten és mértékben jutnak el a szakma képviselőihez.

Az Egyesület legnagyobb erényének azoknak a fórumoknak a megteremtését tartom, ahol a szakma meghatározó szereplői és a döntéshozók találkozni tudnak, hogy egymással kommunikáljanak. Ennek klasszikus szakmai formája a konferencia, amelynek – mint tudjuk – a szünetek és a büféasztal képezi a legmeghatározóbb részét. A konferenciák hangja messzire hallatszik, ezért nagyon fontos, hogy azokat magas színvonalon, a szakmai célok figyelembevételével valósítsuk meg. Szívesen látnám a KTE meghatározó jelenlétét az ismeretterjesztés, az edukáció és a nevelés területén is, de ez még várat magára. Fontos lenne a kapcsolati tőke „kihasználása”, a nemzetközi kapcsolatok építése, a fiatalok közvetlen megszólítása (feladatok delegálása) és építkezés a tagsági bázis erejére. És nem utolsó sorban elengedhetetlen, hogy legyen víziója a KTE vezetőségének, a tiszta szakmaiságot szem előtt tartva.

Hogy mit várok a KTE további éveitől? Nos, olyan iránymutató szerepet várok el, amelyre a döntéshozók is szívesen támaszkodnak. Legyen elképzelésünk, hogyan lehet a jövő közlekedéspolitikáját jó irányba vinni. Erre céloztam, amikor az imént a vízió szükségességét említettem. Próbáljuk megteremteni az összhangot a fenntarthatóság és a fejlődés között. Kerüljük a „csőlátást”, az egyutas megoldásokat (lásd: „csak” az e-autó az igazi, a többit felejtjük el...), mert azok nem segítenek a változásokhoz való alkalmazkodásban. Ismétlem, fontos a vízió, a hosszú távú gondolkodás, olyan témákban, mint pl. a mobilitási igények megváltozása, közösségi közlekedés szerepe (nem csak a nagyvárosokban), a közlekedésre nevelés, a kulturált közlekedés eszméjének terjesztése és a környezetünk védelme. És talán egyszer a repülőtér megközelíthetősége is megnyugtatóan megoldódik majd...ha az rajtunk múlik.